

[Munch-Petersen.]

lingen af dette Lovforslag som ved Behandlingen af alle tidligere Valutaforslag, at der i Virkeligheden er principiel Enighed mellem de store Partier. Ganske vist fører man en Skindebat ved Behandlingen af disse Forslag, lader, som om der er nogen Uenighed, men naar det kommer til Stykket, vil det vise sig nu som før, at samtlige store Partier stemmer for Forslagets Gennemførelse.

Jeg vil benytte Lejligheden til at rette en Henstilling til Handelsministeren. I Dag for 8 Dage siden under Finanslovedebatten, paa et Tidspunkt da ingen af os Kommuniste var til Stede her i Salen, rettede det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen en Forespørgsel til Handelsministeren. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen paastod, at der ikke mere indførtes Soda her til Landet fra Sovjet-Unionen som Følge af en Overenskomst med en tysk Trust, ved Hjælp af hvilken Sovjet-Unionen havde faaet 3 Mill. Kr. for ikke mere at føre Soda til Danmark. Handelsministeren lovede at undersøge denne Sag. Efter den Omtale, denne Sag har faaet i Regeringspressen, maa man gaa ud fra, at det er en for Regeringen særdeles vigtig Sag. Jeg vil derfor haabe, at Handelsministeren har fuldendt sin Undersøgelse, og jeg vil meget henstille til Handelsministeren at give Svar paa denne Forespørgsel ved den Lejlighed, der netop byder sig her i Dag.

Thomsen: Det vil sikkert ikke overraske, naar jeg siger, at vi fra vor Side ikke vil have Medansvaret for en Valutalovgivning efter de hidtil fulgte Linier. Det er jo faktisk et Diktatur, her er Tale om. Den Udvikling, der tog sin Begyndelse i 1931, er siden fortsat, maalbevidst kan man nok sige. I Begyndelsen var man ret forsigtig, Loven havde kun en Gyldighed for et Par Maaneder; senere blev man mere dristig og fastsatte Importforbud og klækkelige Toldforhøjelser, saaledes at visse Industrier nu er beskyttet med henimod 3 000 Kr. pr. Aars Arbejde. Oppositionen begyndte i 1931 med at give den lille Finger, og det er den gamle Historie om igen: allerede Aaret efter tog Regeringen hele Haanden.

Den første Lov om Valutacentralen og hele Musikken blev givet for 4 Maaneder. Men den fornyedes atter og atter stadig under Forudsætning af, at en Afvikling skulde forberedes. Efter Valget i 1932 gik man mere modig til Værket, man gik fra Maaneders Gyldighed til eet Aars Gyldighed, fornyede atter i Fjor, og nu er det altsaa Hensigten at gaa over til to Aars Gyldighed. Det blev altsaa Enden paa al den Afviklings-

snak, som i Aarenes Løb er ført. Saadan har man fortsat Maaned efter Maaned og nu Aar efter Aar, uden at Loven trods grænseløse Misbrug er kommet til at indeholde Bestemmelser, der blot i nogen Maade kunde sikre Landets Erhvervsliv og da specielt Landbruget.

Vor Stilling til Valutaforslaget er i Dag som forud for Valget i 1932 og som under Valgkampen i 1932. Vi gaar ikke med til at give Regeringen en Bemyndigelse, som vi paa Forhaand ved bliver misbrugt til stor Fortræd for Landets bærende Erhverv. Ved Guldmøntfodens Ophævelse havde vi en Chance for at opnaa økonomisk Ligevægt, sagde en af vore kendte Nationaløkonome for over to Aar siden. Vi havde en Chance ved at lade Vekselkurserne svinge, som de økonomiske Forhold krævede det.

Det har man ikke villet gøre. Tværtimod har man ved en stædig Fastholden af bestemte, faste Vekselkurser og ved en skrap Regulering af Udenrigshandelen opretholdt det skrigende økonomiske Misforhold, der bestaar mellem Landbrugets Pristal og de øvrige Erhvervs Pristal, med det Resultat, at Indkomsterne i Landdistrikterne er faldet med 30—40 pCt., medens Indtægterne i Byerne i det væsentlige er opretholdt. Endnu mere grelt stiller det sig med Hensyn til Formuebevægelsen. Provins og navnlig Hovedstad har, endskønt de ikke har sparet — det skal vi ikke laste dem for, paa ingen Maade —, lagt Penge op, uden Tvivl fordi Landbruget har leveret Fødevarer til fantastisk lave Priser, som Knud Korst udtrykker sig. Landdistrikterne derimod har trods tvungen Sparsommelighed siden 1929 mistet stærkt henimod 1 Milliard af de opsparede Midler.

Det er den Maade, Byrder og Goder fordeles paa: den haardest arbejdende Del af Befolkningen er stadig nederst paa Lønningslisten. Og saafremt Loven fornyes i den Skikkelse, hvori den er forelagt, vil denne Del af Befolkningen blive staaende nederst paa Lønningslisten. Det bør dog, forekommer det mig, betænkes af dem, som tidligere har haft noget tilovers for den Del af Befolkningen.

Det er saare betegnende — der er ogsaa under denne Forhandling gjort opmærksom derpaa —, at Landbrugets specielle Repræsentanter i det nedsatte Udvalg, Hr. Hauch og Hr. Holdgaard, ikke har haft noget som helst at sige i den Beretning, der er afgivet, ud over det almindelige, der sluttes med: at vi maa fortsætte. Den Bemyndigelse, som de store Partier Gang paa Gang har givet Regeringen, og som i allerhøjeste